

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 3/2011 z 11. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2012 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 3/2011 z 11. októbra 2011.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že Mesto P. ako žalobca sa žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti sťažovateľovi náhrady nákladov a úrokov z omeškania za odtiahnutie motorového vozidla sťažovateľa, keďže vozidlo bolo odstavené na mieste, kde bránilo vjazdu na mestský cintorín. Pôvodne bol vo veci vydaný platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ včas podal odpor tvrdiac, že vozidlo stálo na účelovej komunikácii patriacej obchodnej spoločnosti, ktorej je konateľom. Okresný súd rozhodol tak, že vyhovel žalobcovi až na úroky z omeškania, ktoré nepriznal v požadovanej výške, a tiež zaviazal sťažovateľa nahradiť žalobcovi trovy konania. Proti rozsudku prvostupňového súdu sa sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote odvolal. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho napadnutej časti a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti najprv tvrdí, že v konaní pred všeobecnými súdmi nie je ani pasívne legitimovaný, lebo *„motorové vozidlo PEUGEOT Boxer, ŠPZ, ktorého vlastníkom je P. J. – C., P., bolo vtom čase prenajaté spoločnosti P., s. r. o., P. Dňa 23. 07. 2007 teda motorové vozidlo PEUGEOT Boxer, ŠPZ na pozemku KN-C č. 824/3 zaparkovala spoločnosť P., s. r. o., P.“*.

Ďalej sťažovateľ namieta odňatie možnosti konať pred súdmi a porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť takto:

„Sťažovateľa v čase podania odporu zastupoval advokát JUDr. J. G. Neskôr došlo k ukončeniu tohto právneho zastupovania, čo bolo oznámené súdu 16. 12. 2009. Na pojednávanie, ktoré súd prvého stupňa vytýčil na 29. 09. 2010, sa sťažovateľ nedostavil s poukazom na práceneschopnosť, ktorú aj zdokladoval. Faxom v deň pojednávania JUDr.

J. G. predložil novú plnú moc od žalovaného z 08. 11. 2010 a osobitným podaním, tvrdiac, že zastupovanie prevzal dňa 09. 11. 2010, požiadal o odročenie pojednávania pre nedostatok času pre oboznámenie sa so spisom. Súd však tento postup žalovaného vyhodnotil ako účelový, keďže je zjavné, že žalovaný sa snaží oddialiť rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa napriek ospravedlneniu právneho zástupcu sťažovateľa vo veci pojednával dňa 10. 11. 2010. Tým však došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho práva zásahom do pokojného užívania majetku, ako aj porušenie princípu právnej istoty, ktoré vidí v tom, že krajský súd sa nevysporiadal so základnou otázkou nastolenou sťažovateľom a vôbec neriešil, či pozemok, na ktorom sťažovateľ odstavil motorové vozidlo, je alebo nie je miestnou komunikáciou. Súd podľa sťažovateľa totiž vyhovel návrhu žalobcu len z dôvodu, že sťažovateľ zaparkoval motorové vozidlo na miestnej komunikácii, pričom skutočnosť, že ide o miestnu komunikáciu, v konaní preukázaná nebola. Sťažovateľ uvádza k tomuto problému tieto argumenty:

„O zaradení pozemku do siete miestnych komunikácií rozhodoval podľa zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách a podľa § 6 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou bol v rozhodnom období vykonávaný zákon č. 135/1961 Zb., miestny národný výbor. S ohľadom na ustanovenia § 23 uvedeného zákona, bolo nevyhnutné, aby o zaradení komunikácie do siete miestnych komunikácií (pasport miestnych komunikácií) rozhodol miestny národný výbor v správnom konaní. Vydanie takéhoto rozhodnutia je nevyhnutné aj podľa súčasnej právnej úpravy. Žalobca existenciu takéhoto rozhodnutia nepreukázal.

Z vyššie uvedených ustanovení Cestného zákona vyplýva, že okrem prípadov, kedy Cestný zákon výslovne vylučuje správne konanie (ako je tomu napríklad v ustanovení § 3 ods. 7), každé konanie upravené v Cestnom zákone musí byť vykonávané v správnom konaní podľa Správneho poriadku. Takýmto konaním je aj vykonávanie štátnej správy podľa § 3 ods. 6 Cestného zákona, ktorú vykonávali miestne národné výbory a neskôr ich kompetencie prešli na obce.

Ako však vyplýva z ustanovenia § 23 Cestného zákona, takéto rozhodovanie musí byť vykonávané v správnom konaní, to jest v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku.

K rozhodnutiu o zaradení účelovej komunikácie do siete miestnych komunikácií, ktoré by vydal Mestský národný výbor v P., alebo neskôr mesto P. v správnom konaní, však nedošlo. S ohľadom na právne predpisy, o ktoré sa rozhodnutie o zaradení do siete miestnych komunikácií opiera, je zrejmé, že tieto procesné postupy zaraďovania účelových komunikácií do siete miestnych komunikácií boli stanovené v roku 1961 prijatím Cestného zákona a doplnené Vyhláškou č. 35/1984 Zb. a od tejto doby zostávajú bez podstatných zmien v platnosti až do súčasnosti.

Napriek týmto skutočnostiam Okresný súd v Prešove a Krajský súd v Prešove ako odvolací súd vyslovili právny názor, že komunikácia, na ktorej zaparkoval sťažovateľ motorové, vozidlo je komunikácia miestna.“

Sťažovateľ na podporu svojho presvedčenia o absencii správneho rozhodnutia o zaradení spornej komunikácie do siete miestnych komunikácií a jeho význame uvádza viacero judikátov, najmä judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. vlastníť majetok, podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 3/2011 z 11. 10. 2011, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 10. 2011, sp. zn. 5 Co 3/2011, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť P. J., trovy konania vo výške 305,86 € (2 x 120,23 € - 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie na ústavný

súd, plus 2x režijný paušál 7,21 €, plus DPH vo výške 20 % - 50,98 €), v prospech JUDr. J. G., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o nesprávnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 3/2011 z 11. októbra 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 176/2009 z 11. novembra 2010 v napadnutej časti o zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Krajský súd týmto rozsudkom podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 11

ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a obsahovo identického čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Z priloženej kópie rozhodnutia krajského súdu (keďže sťažovateľ nepriložil k sťažnosti kópiu podaného odvolania) vyplýva, že sťažovateľ v odvolaní prvostupňového rozhodnutia namietal predovšetkým nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, najmä namietal konštatovanie, že motorové vozidlo zaparkoval na pozemku, ktorý je miestnou komunikáciou, a tiež odňatie možnosti konať pred súdom.

Z priloženého materiálu nevyplýva, že sťažovateľ v odvolaní namietal nedostatok pasívnej legitímácie, keďže krajský súd sa takouto námietkou nezaoberal, len konštatoval, že z evidencie motorových vozidiel vyplýva, že predmetné motorové vozidlo je stále vedené na sťažovateľa.

K odvolacej námietke o odňatí možnosti konať pred súdom prvého stupňa krajský súd uviedol:

„Čo sa týka námietky, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa v danej veci z dôvodu, že právny zástupca prevzal zastúpenie v lehote kratšej ako 5 dní pred určením termínu pojednávania, odvolací súd zohľadnil námietku žalovaného a z dôvodu zachovania jeho práva na spravodlivý proces zopakoval dokazovanie na odvolacom súde znova tak, ako mu to umožňuje ust. § 213 O. s. p. Prítomný právny zástupca žalovaného sa k vykonaným dôkazom tak na súde prvého stupňa, ako aj na odvolacom súde mal možnosť riadne vyjadriť.“

Ústavný súd k tejto námietke uvádza, že podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Citovaná procesná norma zakladá právo účastníka odvolacieho konania právne relevantným spôsobom požadovať prieskum odvolacieho konania a rozhodnutia prostredníctvom konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolanie), ak sa domnieva, že odvolacie konanie a rozhodnutie sú zaťažené vadou odňatia možnosti konať pred súdom. Súčasne § 237 písm. f) OSP zakladá právomoc dovolacieho súdu poskytnúť súdnu ochranu účastníkovi odvolacieho konania, ktorý bol v základnom konaní postupom

všeobecného súdu ukrátený na svojich procesných právach, a tým v konečnom dôsledku zakladá právomoc dovolacieho súdu poskytovať ochranu základnému právu účastníka konania na súdnu ochranu i jeho právu na spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom na citované ustanovenie § 237 písm. f) OSP je zreteľné, že táto procesná norma prioritizuje pri poskytovaní ochrany základnému právu účastníka konania na súdnu ochranu právomoc najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Ak teda účastník odvolacieho konania požaduje ochranu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré boli podľa jeho názoru odvolacím súdom porušené v dôsledku odňatia možnosti konať pred súdom, potom na poskytnutie právnej ochrany je daná právomoc najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Ak podľa sťažovateľa existovali vady podľa § 237 písm. f) OSP v napadnutom postupe a rozsudku krajského súdu, mal účinnú možnosť takéto konanie iniciovať na najvyššom súde. Ústavný súd nemá právomoc takúto ochranu bez predchádzajúceho konania na najvyššom súde v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy poskytovať.

Z obsahu odôvodnenia predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu namieta predovšetkým samotné právne posúdenie veci na základe zisteného skutkového stavu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Právne závery krajského súdu vychádzajúce z konštatovania, že vozidlo stálo na miestnej komunikácii, ktorá bola v správe žalobcu na základe spracovaného pasportu miestnych komunikácií, a z konštatovania, že sťažovateľ v priebehu konania nepreukázal opak, však nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ich ústavnej konformity. V občianskom súdnom konaní sa v súčasnosti v procese dokazovania uplatňuje zásada formálnej pravdy, čo znamená, že aj odporca v spore musí uniesť dôkazné bremeno, čo sa týka účinného spochybnenia dôkazov produkovaných navrhovateľom.

Krajský súd napadnutý potvrdzujúci rozsudok založil aj na týchto dôvodoch:

„K ďalšej námietke žalovaného, že v danom prípade nejde o miestnu komunikáciu z dôvodu, že žiaden orgán nerozhodol, že komunikácia nachádzajúca sa na spornom pozemku je komunikáciou miestnou, odvolací súd uvádza, že z listu žalobcu zo dňa 6. 4. 2010 na č. 1. 67 vyplýva, že vozidlo stálo na miestnej komunikácii, ktorá v súčasnosti, ale aj v júli 2007 bola v jeho správe na základe spracovaného pasportu miestnych komunikácií. Opak žalovaný v priebehu prvostupňového ani odvolacieho konania nepreukázal.

O vadu pri zisťovaní skutkového stavu by išlo vtedy, ak by súd prvého stupňa v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s ust. § 120 O. s. p. a nevykonal dôkaz, ktorý by mal poslúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti predstavujúcej znak skutkovej podstaty aplikovateľnej právnej normy. V danom prípade tomu však tak nebolo. Súd prvého stupňa, riadne vyhodnotil tento dôkaz v súlade s ust. § 132 O. s. p.

Odvolací súd však v súvislosti s touto odvolacou námietkou znova poukazuje na ust. § 415 OZ. Pokiaľ by v danom prípade nešlo o miestnu komunikáciu (tak, ako to spochybňuje bez riadneho dôkazu žalovaný), žalovaný porušil i prevenčnú povinnosť v zmysle ust. § 415 OZ, a preto má žalobca nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla a ktorá predstavuje náklady vynaložené na odtiahnutie motorového vozidla, ktoré žalobca uhradil subjektom realizujúcim odtiahnutie. Ide o náhradu škody v zmysle ust. § 442 ods. 1 OZ tak, ako ho citoval súd prvého stupňa vo svojom rozsudku.

Odvolací súd znova poukazuje na skutočnosť, že danom prípade žalovaný odstavil vozidlo pred vstupom na mestský cintorín a tým zabránil jeho užívaniu širokej verejnosť. Žalobca bol teda oprávnený v rámci svojpomoci vozidlo premiestniť do iného areálu.

K otázke vlastníctva pozemku KN - C č. 824/3 sa odvolací súd nemôže kvalifikovane vyjadriť z dôvodu, že rozsudok Okresného súdu Prešov 8 C 258/2006 zo dňa 7. 4. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2. 3. 2010 bol zrušený. Otázka vlastníka pozemku teda ostala sporná. V danom prípade je však potrebné odlišovať vlastníctvo pozemku a vlastníctvo spevnenej plochy (stavby). Pokiaľ by bol vlastníkom pozemku i subjekt, ktorého označuje v priebehu celého konania za vlastníka žalovaný, teda P., s. r. o., nejedná sa o totožný subjekt so žalovaným, aj keď žalovaný vystupoval ako konateľ spoločnosti.“

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať, pričom k jeho porušeniu by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, čo sa v danom prípade nestalo (napr. IV. ÚS 163/07).

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade zákonný rámec ochrany tvoria ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce všeobecnú preventívnu povinnosť (§ 415), ako aj relevantné ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom potvrdzujúceho výroku namietaného rozsudku krajského súdu uvádza, že krajský súd po zopakovaní dokazovania v zmysle ustanovenia § 213 OSP a právneho posúdenia veci interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 315/1996 Z. z. spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy, ktorých porušenie sa namieta. Krajský súd sa odvolával najmä na ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka zakotvujúce všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo. V zmysle tohto ustanovenia je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Z odôvodnenia rozhodnutí vyplýva, že pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu nebolo rozhodujúce, či časť parcely, ktorú sťažovateľ deklaroval ako svoje vlastníctvo a na ktorej odstavil svoje motorové vozidlo, bolo alebo nebolo súčasťou miestnej komunikácie, ale skutočnosť, že sťažovateľ zaparkovaním vozidla vytvoril prekážku na mieste, na ktorom je to zakázané. Krajský súd akcentoval tento svoj prístup konštatovaním:

„Správna je úvaha súdu prvého stupňa, že v danom prípade došlo k porušeniu prevenčnej povinnosti podľa ust. § 415 OZ, keď žalovaný odstavil vozidlo pred vstupom na

mestský cintorín, ktorý vlastnícky patrí žalobcovi. Tým zabránil jeho užívaniu, konkrétne vstupu na tento cintorín a preto žalobca bol oprávnený v rámci svojpomoci vozidlo premiestniť do iného areálu.“

Ústavný súd posúdil túto argumentáciu krajského súdu a konštatoval, že je ústavne akceptovateľné zdôvodnenie krajského súdu, ktorý nepovažoval za prioritnú námietku posúdenia povahy a identifikácie komunikácie, na ktorej bolo vozidlo sťažovateľa odstavené, a že otázku prípadného zásahu do nerušeného výkonu vlastníckeho práva sťažovateľa posudzoval aj vo vzťahu k výkonu práv iných osôb. Ústavný súd pri skúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 3/2011 z 11. októbra 2011 o potvrdení prvostupňového rozhodnutia nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento výrok rozsudku označiť za svojvoľný a arbitrárny.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu neexistuje príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, garantovanými čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom a rozhodnutím krajského súdu, ktoré by signalizovali možnosť vysloviť záver o porušení práv označených sťažovateľom po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nenaznačuje príčinnú súvislosť medzi postupom súdu a možným vyslovením namietaného porušenia označených základných práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (IV. ÚS 287/04, IV. ÚS 307/07). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť

sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 11 ods. 1 listiny a čl. dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie uvedených práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012